

Tove fór við Georg Stage:

Mamma helt meg vera svaka

Familjan helt hana vera óða í hœvðinum, tá hon segði, at hon fór út at sigla við skúlaskipinum Georg Stage

EDVARD JOENSEN

Tove Simonsen var 22 ára gomul, tá hon fór við skúlaskipinum Georg Stage.

Og síðan hevur hon bæði verið á svartkjafaveiðu við Olafi í Garðastovu og á skeljafeivu við Fame.

Men tað var ikki bara uttan trupuleikar at fara við skúlaskipið hjá ungari gentu. Familjan dugði ikki at ímynda sær, hvussu tað skuldi spæla av.

Men Tove hevði sett sær fyrri, at hon skuldi út at royna seg sjálva, og harvið varð tað.

Lítið vask

Tað var nakað heilt annað, enn tað, hon var von við, sum hon upplivdi, tá hon kom umborð á Georg Stage.

Bara tað, at ikki bar til at vaska sær dagliga, var heldur lógið, sigur Tove.

»Vit sluppu at vaska okkum triðja hvønn dag. Og vit fingur trý trýst á brúsuna. So skuldi vera liðugt.«

Vatni var ikki nógv av umborð, og eingin vatngerari var, soleiðis sum skipini hava í dag.

So tað var at gera seg vátan í fyrsta umfari. Síðan smyrja seg inn í sápu og at enda skola av aftur. So var liðugt.

Og klæðnavask var heldur ikki tað nógv. Klæðini vóru lógð á dekkið og so vaskaði í sjógv.

»Tað var verri enn so altíð, at vit høvdu reint at fara í,« sigur Tove.

Og eingir møguleikar vóru til turking annað enn at heingja í vantini. So tað kom eisini fyrri, at einki turt

onkuntíð, tá einki annað var tókt, at tey sluppu í egin klæðir.

Einki privatliv

Tá tú kemur umborð á eitt tilíkt skip, sum Georg

Men tað ringasta vóru gongumenninir (walkman), minnst Tove. Hóast fólk høvdu búffarnar á høvðinum umgekt ikki, at øll hini høvdu rútmurnar. Og ikki varð skrávað niður.

Næmingarnir gingu í eyðkennisbúna

Stage, er neyðugt at leggja privatlívið eftir heima.

Á túrinum, Tove var við, vóru tey 62 næmingar umborð. 50 dreingir og 12 gentur. Og øll búðu saman, kloss upp at hvørjum øðrum.

Sovið varð í tveimum rúmum, og har vóru øll hvørt um annað Gentur og dreingir saman.

Ein heingikoyggja var at sova í, og tað var eitt sindur lógið í byrjanini, tá ein skuldi lata seg úr og tørna inn í øllum hesum hópinum.

Men eisini tað gjørdist vani. Og heingikoyggjurnar vóru sera góðar at hvíla í.

Men tað var eitt sindur keðiligt, at ongantið var friður, hóast frívakni var. Pláss var jú einki hjá fólki at vera í, so øll samlaðust á banjaranum, tá ikki var verandi á dekknum. Og ikki

Eisini tað mátti ein læra at liva við.

Maturin var einki at reypa av, sigur Tove. Ein ávís nøgd varð sett á borðið, og so var bara at fáa fatur á so nógvum sum gjørligt beinavegin. Einki kom afturat. So tann, sum sterkastur var, grappaði til sín tað, sum pláss var fyrri á borðiskinum.

Men hon minnst onki til, at nakar nakrantíð sat við ongum kortini.

Eitt annað, sum kendist eitt sindur lógið, var tá farast skuldi á bukkuna. Ein húrð var fyrri á miðjuni. Opurð var bæði í erva og neðra. So tá liðugt var, og ein reisti seg upp, varð heilsað upp á síðumannin.

Kaft, trit og retning

Tað var eingin slingur í valsinum umborð. Tú gjørdi tað, boð vórðu givin um.

Og var onkur, sum gjørdi eitthvørt, sum ikki var loyvt, skuldu øll standa skúlaraðtt á dekknum, til syndarin var funnin.

Soleiðis minnst Tove eina náttina, tá ein av næmingunum hevði gjørt eitt-hvørt smátíng, sum lítið og einki tóktist næmingunum at hava upp á seg.

Men har var eingin bøn. Øll vórðu útpurraði og so á dekkið at standa í tí, tey svóvu í. Og eingin slapp niður undir aftur, fyrr enn syndarin hevði viðgengið.

Tað kundi tykjast hart í mongum førum. Men har vóru fólk umborð, sum veruliga gjørdust ordiliga fólk av slíkari viðgerð, sigur Tove frá.

Nú er Georg Stage ikki

eitt slíkt skip, sum til dømis Fulton, har børn við trupuleikum verða send umborð til uppvenjing.

Men tað slepst ikki undan, at onkur óheppin element eru ímillum.

Tað var ikki serliga lætt at koma í samband við fólk umborð, letur Tove at. Tað vóru mest tey, ein var á vakt ella hevði skaffitørn saman við, ein rættiliga kom at kenna.

Lærurikur tútur

Tann, sum fer ein slíkan túr, fær rættiliga roynt, hvørjar møguleikar ein sjálvur hevur, sigur Tove.

»Eg gjørdi ting, sum eg aldrin hevði droymt um, at eg kundi.«

Serliga vóru tað túrnarnir upp í mastrarnar, hon er errin av. Tove sigur, at hon var rættiliga bangin fyrri hæddum, tá hon kom umborð. Men upp fór hon. Hóast ein stýrimaður var við tær fyrstu ferðirnar.

Tað er heldur ikki heilt vandaleyst at standa á einum klønnum enda 35 metrar uppi í leysari luft uttan fyrri skipssíðuna.

Fast pláss var at fara til, tá segl skuldu setast ella stríkast, og Tove var næstuttast á næstovastu ránni á mesanmastrini. Utan fyrri hana var Hans Jacob Nystrøm úr Klaksvík.

»Eg minnst,« sigur Tove

Nógvir endar eru at halda skil á

allar endarnar umborð. Allir høvdu sína uppgávu, og eini stórhundrað vóru at halda skil á.

Tú skalt bara vita, hvat hvør endin er til, og hvat hendir, tá hálað verður í hann, ella hann verður loystur.

Bókliga undirvísingin fór fram niðri undir. Og tað kom meira enn so fyrri, at fólk høvdu sjóverk.

Men har var eingin góða mamma. Tann, sum sjóverk hevði, fekk bara eina pøs at spýggja í, og so var annars at halda fram við undirvísingini.

»Tað kundi vera rættiliga møtímið at sita við síðuna av eini slíkari,« sigur Tove. Tann, sum spýði, mátti sjálvur taka upp eftir sær. Har var eingin bøn. Og summi sluppu ongantið av við sjóverkin.

Ljóðið av kvirruni

Tað, sum Tove minnst mest aftur á av túrinum, var kvirran, tá siglt varð við seglum.

Tað var nakað heilt einastandandi bara at sleppa at njóta ferðina. Siggja og kenna, hvussu ein varð borin fram av lotinum.

»Ein kensla, ið ikki kann sammetast við nakað,« sigur Tove.

Men ikki var tað altíð

undir í sjógv, og fólk høvdu ivaleyst við at halda sær.

Tove sigur, at hon minnst bara aftur á, hvussu myndigur yvirstýrimaðurin var, har hann stóð og gav orðrar. Hon fekk rættiliga virðing fyrri manninum, so róliger hann tóktist. Og hann visti akkurat, hvat hvør skuldi gera.

»Eg haldi, at eg havi verið rættiliga skelkað, tí eg minnst annars einki frá hesi hendingini,« sigur Tove.

Ævintýrhugur

Tað var ikki sørt, at tað var av ævintýrhugi, at Tove fór við skúlaskipi.

Í grundini hevði hon hugsað sær at farið á sjófarsskúla í Danmark, men tá hesin møguleikin beyðst, tók hon hann.

Og tað var gott, sigur hon. Hon fekk veruliga roynt seg, og tað hevur givið nak-

ad.

»Ein finnur út av, at ein kann meira enn ein sjálvur heldur,« sigur Tove.

Hon vísir á, at tað verður ein heilt einfalt pressaður til.

Tove ivast ikki í at ráða

øðrum til at fara ein slíkan túr.

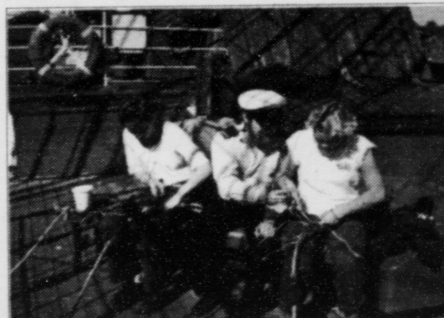
Vaskimaskina varð ikki nýtt umborð

var, hóast tað var vaskað.

Klæðini, gingið var í, vóru eyðkennisbúna frá skipinum.

Tað hendi seg bara

varð hugsað um, at onkur hevði fyrri neyðini at hvíla seg. Har varð tosað og kjakast uttan fylit fyrri teimum, sum svóvu.

Tær læra at spleysa

frá, »at eg ristist so illa at byrja við, at Hans Jacob bað meg standa stilla, so hann ikki datt oman, tí hann fekk ikki staðið í frið, sum endin livdi.«

Skúlagongd var umborð. Fakini vóru slík sum danskt, matematik, fysik, sjóreglur og praktiskur sjómansskapur. Og tað var rættiliga umráðandi at duga at fara um

bara stuttleiki kortini.

Eina ferð mundi endað galið, minnst Tove.

»Vit høvdu frívakni og lógu á banjaranum og slappaðu av, tá skipið knappliga legði seg ógvusliga. Øll vórðu kallaði á dekkið beinanvegin,« sigur hon.

Og á dekknum stóð púra einki til. Hálvt dekkið lá

V I K I N G
LOTTO
viku nr. 28, 9.7.1997

Vinnaral: 3 - 6 - 18 - 21 - 29 - 42

Eykatal: 10 - 28 - 47

Prognosa:

6 vinnaral: 1.439.726,- kr.

5 vinnaral +

1 eykatal: 126.976,- kr.

5 vinnaral: 6.444,- kr.

4 vinnaral: 161,- kr.

3 v.tal + minst 1 eykatal: 51,- kr.

Sosialurín tekur onga ábyrgd

av møguligum villum.